

været bedre, og at vi i videre udstrækning kunne have gjort det bedre for de børn, unge og voksne, som har brug for vidtgående specialundervisning. Man burde i højere grad have gjort det muligt for kommunerne at løfte deres myndighedsansvar med en meget høj kvalitet for brugerne til følge.

Vi stemmer for ændringsforslagene bortset fra det ene, men stemmer imod det samlede lovforslag. Vi synes, at det har eksperimentets karakter, og det ærgrer os, for vi tror, at det kunne have været grebet anderledes og bedre an, hvis man faktisk havde villet løse opgaven bedre og ikke bare nedlægge amterne.

Formanden:

Tak til fru Margrethe Vestager. Så er det fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Jeg synes, at debatten her i aften har været langt, langt bedre end under førstebehandlingen. Vi har da også brugt utrolig megen tid på at diskutere lovforslaget; hvad det er for børn, unge og voksne, der er omfattet af lovforslaget. Jeg tror da også, at alle ordførere nu har en relativt klar forståelse af, hvad det handler om. Derfor har den her lovbehandling ikke været lige gyldig.

Jeg synes da også, at ordførerne fra Venstre og De Konservative skal have tak for, at de har lyttet undervejs, så der er kommet nogle ændringsforslag ind. Nu tror jeg nok lidt, det handler om, at Socialdemokratiet og De Radikale har forhandlet, så det således er blevet presset noget ind, at der er kommet ændringsforslag. Men det, der ligger her, er i hvert fald bedre end det, vi behandlede under førstebehandlingen.

Kl. 22.40

Det, der bare er en kilde til undren for mig, er, at man ikke i langt højere grad har taget udgangspunkt i de mennesker, som kender til problemerne, nemlig de forældre, organisationer og andre, der har været hos os i deputation og forklaret, hvad det drejer sig om for de konkrete grupper af handicappede. De er kommet med adskillige forskellige forslag inden for den ramme, som de måske er uenige i, men alligevel forslag, som man i langt højere grad burde have taget alvorligt.

De har påpeget de problemer, der kan være i en kommune som f.eks. Vallensbæk Kommune. Jeg fik et brev fra et par forældre forleden dag. Vallensbæk Kommune skal overtage en skole, Kirkebækskolen, for multihandicappede børn.

Der er ikke et eneste barn fra Vallensbæk Kommune, der går i den skole. Så kunne man spørge: Hvorfor skal Vallensbæk Kommune så fortsætte med at drive den skole, for det er jo ikke egne borgere, der har glæde af den? Der har regeringen og regeringspartierne en utrolig tiltro til, at det vil Vallensbæk Kommune selvfølgelig gøre.

Det, jeg ikke forstår, er: Hvorfor har man så ikke skelet til – og undskyld mig en gang til – hvad man har fundet på ovre på det sociale område? Har en kommune en institution, som kommunen overtager, der ellers skulle gå til regionen, så har kommunen forsyningsforpligtelsen inden for den institutions virkefelt. Jeg forstår ikke, hvorfor man har været så stædig, at man ikke har villet give de andre kommuner den sikkerhed, der ligger i, at beliggenhedskommunen vil drive denne institution til gavn for alle, der i øvrigt plejer at blive betjent af den her institution.

Det er en kilde til undren for mig, at man ikke i langt højere grad har hørt, hvad de konstruktive forældre fra bl.a. Autismeforeningen kom med af forslag om centerinstitutioner i hver region, så der i det mindste var ét sted i regionen, hvor de relativt nemt kunne få supervision, bistand og midlertidigt ophold til barnet, inden barnet skulle videre i en institution i kommunen. Det virker på den måde, som om man har fastlagt et ideologisk udgangspunkt, og så har man ikke under nogen omstændigheder villet flytte sig.

Jeg har ikke været inde på hele spørgsmålet om, hvilke institutioner vi kan regne med bliver nedlagt på sigt, fordi de simpelt hen mister klientgrundlaget, idet kommunerne tager børnene hjem. Jeg har ikke været inde på hele spørgsmålet om, hvordan vi overhovedet kan sikre den faglige udvikling af de her institutioner; om befolkningsunderlaget for en enkelt kommune er tilstrækkeligt til at fastholde og udvikle et konkret tilbud.

Kort sagt, der er en lang række spørgsmål, jeg ikke kommer ind på. De er dels blevet berørt i løbet af denne aften, dels har jeg nok efterhånden fået lidt afmagtsfølelse over for det. På trods af at en lang række forældre, organisationer og skoler er kommet og har påpeget konkrete problemer, der kan løses inden for den ramme, som regeringen har fastlagt over hele kommunalreformen, har man alligevel ikke ønsket at imødekomme disse forældres, disse skolers og disse organisationers ønsker. Det er en kilde til undren.